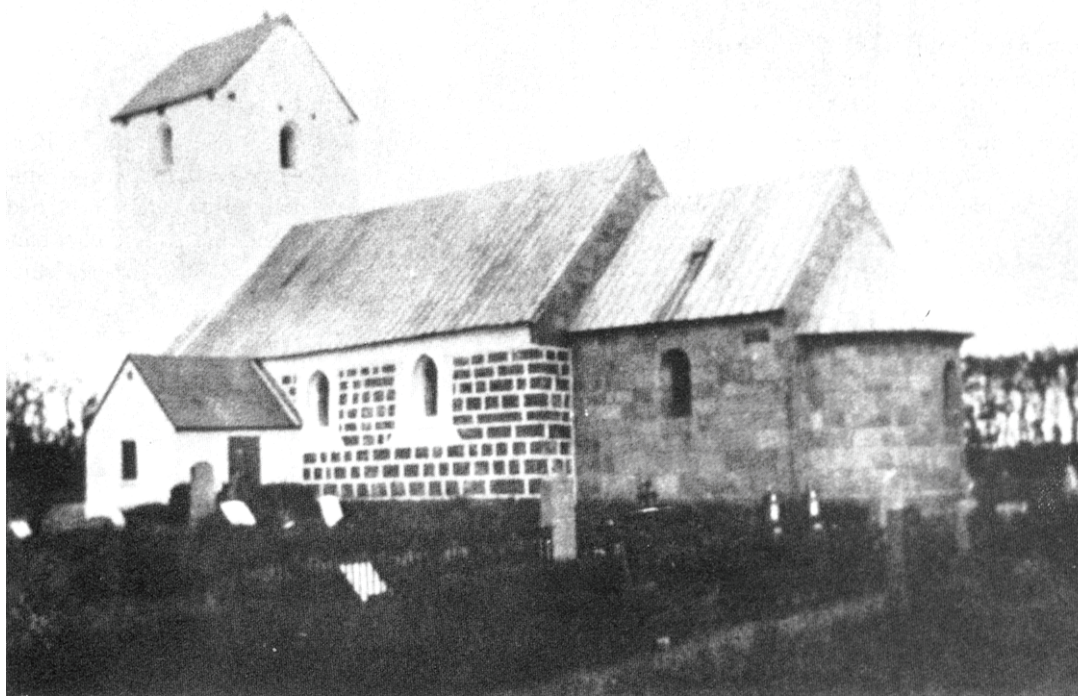

Aftentur til Villerslev Kirke

Aftentur til Villerslev Kirke den 4. august 1997.

Det blev et meget vellykket aftenbesøg. En ualmindelig fin sommeraften i næsten stille vejr, samledes omkring 75 deltagere ved Villerslev Kirke, hvor vi under Erik Hargaards kyndige ledelse først gik en tur omkring kirken og så på de 800-årige bygningers små detaljer.

Ligeledes kikkede vi på de over 100 år gamle gravsten med næsten ulæselige navne på de forlængst hedengangne slægter.

Efter rundturen ude på kirkegården var der tid til en stund, at sidde i kirkens stilhed og nyde synet - og lytte til Erik Hargaards fortælling om dels den gamle altertavle, men tillige også om de utrolig smukke kalkmalerier - vel nok én af landets første tegneserier, blot malet på væggene efter bibelens og det gamle testaments beskrivelser.

Her må jeg citere Erik Hargaards ord i sognebladet for Hassing, Villerslev:

”Lågen knirker lidt i hængslerne, og den metalliske lyd, da den falder i bag én, føles støjende på en upassende måde, for her på denne side af lågen er det stilheden, man lægger mærke til. Ikke ret meget kan en stille sommeraften på landsbykirkegården forstyrre tankerne.

Solsortens aftensang og skovduens kurren virker nærmest som en understregning af stilheden, og

taler sit eget sprog om glæden ved livet og håbet til det der endnu er os ukendt.

Da vi for en lille menneskealder siden kom til sognet uden at kende nogen, var der også her på kirkegårdens gravsten ukendte navne. Det har tiden ændret på.

I dag er mange af de navne, vi møder på stenene ikke kun navne, men mennesker vi har kendt.

Her på kirkegården har sognet sine rødder til fortiden. Her bliver minderne om de afdøde holdt levende. Her står man med en kvalfuld følelse af, at tiden går, og at det livsafsnit der er foran bliver stadig kortere.

Tiden er et underligt uhåndterligt begreb. For et barn er tiden blot noget der kommer - og der er rigeligt af den, ja, til tider kan den ikke komme hurtigt nok.

Et par årtier senere er tiden noget der er noget selvfølgelig, der blot kan bruges af efter behov - og der er stadig nok af den. Men nu er tiden noget der går lidt for hurtigt synes man.

For venner, naboer og slægtninge, de hvis navne, vi nu finder her er tiden gået i stå. De har nået endestationen.

Vi har kendt dem som mennesker, der har levet ”et jævnt og muntert, virksomt liv på jord”,

Her beundres den nye alterdug syet af Fr. Pedersen.

som vi synger med Grundtvig. For de fleste et liv med både glæder og sorger. Nogle nåede mere her i livet end andre, men uanset hvad de nåede er ét sikkert, nu er de ens.

Ja, selv gravsteder og gravsten ligner hinanden til forveksling. Række ved række af små nummererede bede med veltrimmede hække og en sten med navn, fødselsdato og år, dødsdato og år.

Her er ikke meget at gøre for en lokalhistoriker, hvis gravstenene er af nyere dato. For år tilbage var det meget almindeligt at også afdødes fødested, og hvor vedkommende var død blev oplyst, i mange tilfælde også erhverv eller titel.

For nylig stod jeg på en kirkegård i det sydjyske, hvor nogle af gravstenene endog oplyste om tid og sted for afdødes døb.

Sådan er det af én eller anden grund ikke mere. Hvorfor? Skyldes det en slags beskedenhed? Eller en frygt? En jantelov der rækker ind i døden: ”Du skal ikke tro du er noget”.

Måske er de døde i vore dage ved at blive for anonyme? De gamle sten med deres oplysninger gør i hvert fald en kirkegårdsvandring mere interessant.

Visse steder taler de gamle sten dog et sprog, som ingen ville bruge i dag. Som f.eks. de gamle gravsten på Rømmø eller Ærø, hvor man på stenen

over en Marstalskipper kan læse dette særprægede vers:

*Her hviler Christian Hansen
til ankers med sin kone,
han letter ikke før,
han kommer for Guds trone.*

Det er blevet køligt, fuglesangen er næsten forstummet, og vi lukker den knirkende låge bag os med nogle strofer i tankerne af førnævnte Grundtvigs sang:

*Da følte jeg den trøst af sandheds Ånd,
at lykken svæver over urtegården,
når støvet lægges i sin skabers hånd,
og alting ventes i naturens orden.”*

Alle deltagerne fik udleveret den smukt illustrerede og velskrevne hæfte om Villerslev kirke.

Med bogen for øje og disse tanker - at ”Vor Gud han er så fast en borg” fortsattes herefter ned til Villerslevgård hvor Helga og Erik Hargaard, sammen med deres søn og datter tog imod alle deltagerne, som medbringende borde, stole og kaffen snart var bænket i den dejlige have, hvor det nu blev nydt til lærer Jørgen Asboe’s underholdende musik bl. a. til sangen om blæsten over Limfjordens blånende vande, og alle nød samtidig udsigten over fjorden.

Fhv. præst ved Hassing - Villerslev kirke

John Haaber, nu Gudnæs fik herefter ordet. John Haaber fortalte om tiden - og hvorledes tidens gang under alle livets forhold påvirker os fra fødsel til død.

Til sidst blev alle budt indenfor og se de hyggelige stuer. Endnu en dejlig aften i egnens historiske samvær var til ende. De fleste kørte stille hjem endnu nydende den hyggelige aften.
E.M.

Kilde: Sydthy Årbog 1997, side 91-93.